

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI FUNCȚIEI PUBLICE A UNIUNII EUROPENE
(Camera a doua)
18 mai 2015

Cauza F-79/13

Valéria Anna Gyarmathy
împotriva
Observatorului European pentru Droguri și Toxicomanie (OEDT)

„Funcție publică — Personalul OEDT — Agent temporar — Neprelungirea contractului de muncă — Hărțuire morală — Cerere de asistență — Investigație administrativă — Hotărâre pronunțată în cauza judecată în lipsă — Examinare a admisibilității cererii introductive — Act care lezează — Inadmisibilitate — Alocarea cheltuielilor de judecată”

Obiectul: Acțiune formulată în temeiul articolului 270 TFUE, prin care doamna Gyarmathy solicită anularea mai multor decizii adoptate de Observatorul European pentru Droguri și Toxicomanie (OEDT denumit în continuare „Observatorul”) privind o cerere de asistență pentru pretinse fapte de hărțuire morală și neprelungirea contractului său de agent temporar. Reclamanta solicită, în plus, repararea prejudiciului moral și material pe care consideră că l-a suferit în urma adoptării deciziilor contestate

Decizia: Respinge acțiunea. Fiecare parte suportă propriile cheltuieli de judecată.

Sumarul hotărârii

*1. Funcționari — Obligația de asistență care incumbă administrației — Cerere de asistență — Noțiune — Cerere care vizează luarea unei decizii sau acordarea unei indemnizații în temeiul articolului 24 din statut — Obligația administrației de a examina plângerile în materie de hărțuire morală și de a informa autorul plângerii despre rezultatul plângerii sale — Condiție — Respectarea procedurii precontencioase pentru depunerea plângerii
[Statutul funcționarilor, art. 24 și art. 90 alin. (1)]*

*2. Acțiune introdusă de funcționari — Act care lezează — Noțiune — Scrisoare adresată unui agent temporar prin care i se amintește data expirării contractului său — Excludere — Decizia de a nu prelungi un contract — Includere
[Statutul funcționarilor, art. 90 alin. (2)]*

*3. Acțiune introdusă de funcționari — Act care lezează — Noțiune — Decizie de a închide fără consecințe o investigație deschisă în temeiul unei cereri de asistență — Includere
(Statutul funcționarilor, art. 90 și 91)*

1. Trebuie calificată drept cerere de asistență nu numai cererea introdusă de un funcționar sau de un agent care se pretinde în prezent, ca urmare a calității și a atribuțiilor sale, victimă a unor amenințări, ultraje, insulte, acte sau declarații defăimătoare sau a altor infracțiuni împotriva persoanei și a proprietății sale sau la care sunt supuși membrii familiei sale, ci și orice cerere a unui funcționar prin care solicită autorității împuternicite să facă numiri să ia o decizie sau să îl despăgubească pentru un motiv legat de articolul 24 din statut, chiar și atunci când comportamentul culpabil a încetat.

În acest scop, este suficient ca funcționarul sau agentul care solicită protecția instituției să formuleze o cerere în temeiul articolului 24 din statut, în conformitate cu articolul 90 alineatul (1) din statut, care să conțină cel puțin un început de probă în ceea ce privește realitatea atacurilor al căror obiect afirmă că este. În prezența unor astfel de elemente, revine instituției în cauză sarcina de a adopta măsurile adecvate, în special procedând la o anchetă pentru a stabili faptele aflate la originea plângerii, în colaborare cu autorul acesteia. Obligația de asistență cuprinde printre altele obligația administrației de a examina în mod serios, cu rapiditate și în mod confidențial plângerile în materie de hărțuire morală și de a informa reclamantul cu privire la rezultatul plângerii sale.

(a se vedea punctele 31 și 32)

Trimitere la:

Tribunalul Funcției Publice: Hotărârea Klug/EMEA, F-35/07, EU:F:2008:150, punctul 74 și jurisprudența citată, și Hotărârea Faita/CESE, F-92/11, EU:F:2013:130, punctul 48

2. În sensul articolului 90 alineatul (2) din statut, lezează numai actele sau măsurile care produc efecte juridice obligatorii de natură să afecteze interesele unui funcționar sau ale unui agent, modificând în mod distinct situația juridică a acestuia. Întrucât este vorba despre un agent supus Regimului aplicabil celorlalți agenți ai Uniunii Europene, astfel de acte trebuie să provină de la autoritatea abilitată să încheie contractele de muncă și trebuie să aibă caracter decizional. Pe de altă parte, un act care nu conține niciun element nou în raport cu un act anterior constituie un act pur confirmativ al acestuia și, în consecință, nu poate avea drept efect începerea unui nou termen de introducere a acțiunii.

În această privință, o scrisoare care se limitează să amintească unui agent prevederile contractului său privind data expirării acestuia și care nu cuprinde niciun element nou în raport cu prevederile respective nu constituie un act care lezează. În schimb, în cazul în care contractul poate face obiectul unei prelungiri, decizia adoptată de administrație de a nu îl prelungi constituie un act care lezează distinct de contractul respectiv și care poate face obiectul unei reclamații și al unei acțiuni în termenele prevăzute de statut. Astfel, o asemenea decizie, care intervine în urma unei reexaminări a interesului serviciului și a situației persoanei interesate, conține un element nou în raport cu contractul inițial și nu se poate considera că are caracter pur confirmativ.

(a se vedea punctele 44 și 46)

Trimitere la:

Tribunalul Funcției Publice: Hotărârea Bennett și alții/OAPI, F-102/09, EU:F:2011:138, punctele 57-59, și Hotărârea Solberg/OEDT, F-124/12, EU:F:2013:157, punctele 16-18 și jurisprudența citată

3. Constituie acte sau decizii susceptibile de a face obiectul unei acțiuni în anulare numai măsurile care produc efecte juridice obligatorii de natură să afecă în mod direct și imediat interesele reclamantului, modificând în mod distinct situația juridică a acestuia.

Or, o decizie de închidere fără urmări a unei investigații inițiate în temeiul unei cereri de asistență îl lezează pe titularul cererii, în măsura în care aceasta presupune clasarea cererii de asistență.

(a se vedea punctele 54 și 55)

Trimitere la:

Tribunalul Funcției Publice: Hotărârea Labiri/CESE, F-124/10, EU:F:2013:21, punctele 42 și 53 și jurisprudența citată